

Jurnal Israelian

Editura SAGA

SUPLIMENT

Ianuarie 2022

JURNAL

ISRAELIAN

Emanuel Pope

Revolta scaunelor

Scaunul mai bătrân ce stă rezemat cu unul dintre picioarele sale slăbite în umărul unui covor de producție iraniană și cu fruntea coborâtă în poală pervazului unei ferestrei, poate nu de aceeași vârstă cu el, se auzi pe sine, printre scartaieli și sunete înfundate, spunând:

- Vremurile s-au schimbat și ipocrizia își plimbă coadă de acum prin cleiul de oase al fiecăruia dintre noi.

- Așa este, murmură marea majoritate a celor de față.

Fruntea scaunului începu să tremure ușor și picături de ploaie sau condens, prelinse de pe fața ferestrei, îi mangaiara pentru o clipă tristețea.

- Altfel erau lucrurile pe vremea mea și tuturor li se spunea pe nume. Nimeni nu era obligat atunci nici cum să le folosească și nici nu ajungeau să se teamă de ele.

- Adevărat, încuviințară într-un glas celelalte scaune.

Fruntea de stejar a celui ce, în decenii și decenii de ani, fusese martorul atâtor și atâtor evenimente tremură acum mai puțin și pentru o clipă rază unui soare scăpat din strânsoarea unor nori trecători desena în jurul acestuia un halou de culori. Îmbărbătat parcă, venerabilul prinse puteri și ridicând vocea adaugă acesteia un mic accent baritonal:

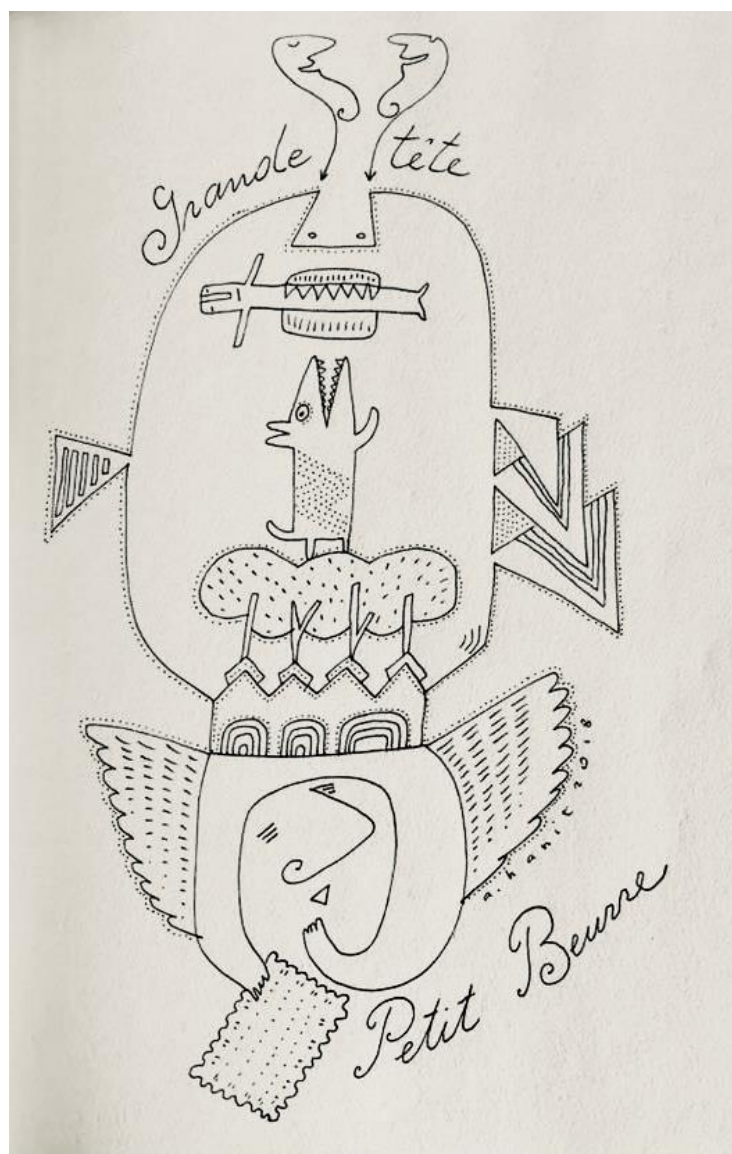
- Iar când o persoană, profitând de bunăvoința și de servilismul nostru, își oferea partea brutală a corpului lor acestor brațe, fără să și fi calculat dinainte, decent, o balanță corectă între dinamismul covârșitor al propriei structuri și armonia noastră lemnoasă, ce i am fi spus?

...Ajunsă în acest punct, încăperea plină de fel și fel de obiecte utilitare dezafectate, răsună că o singură voce de răspuns sonor și sfâșietor ieșit din pieptul zecilor și zecilor de scaune împrăștiate de jur împrejur, înmagazinate acolo, unele cu picioarele frânte, altele cu brațele sau coastele smulse:

- Ești gras/grasă, mother fucker!

Ecoul purta pentru un timp răspunsul acestora prin spațiul sălilor aceluși depozit imens și mulțimea îl ascultă apoi cum se stinge cu sentimentul unei rugăciuni ce se pierde pentru a atinge urechea și inima celui din Înalț.

Desene : Anath Hanit

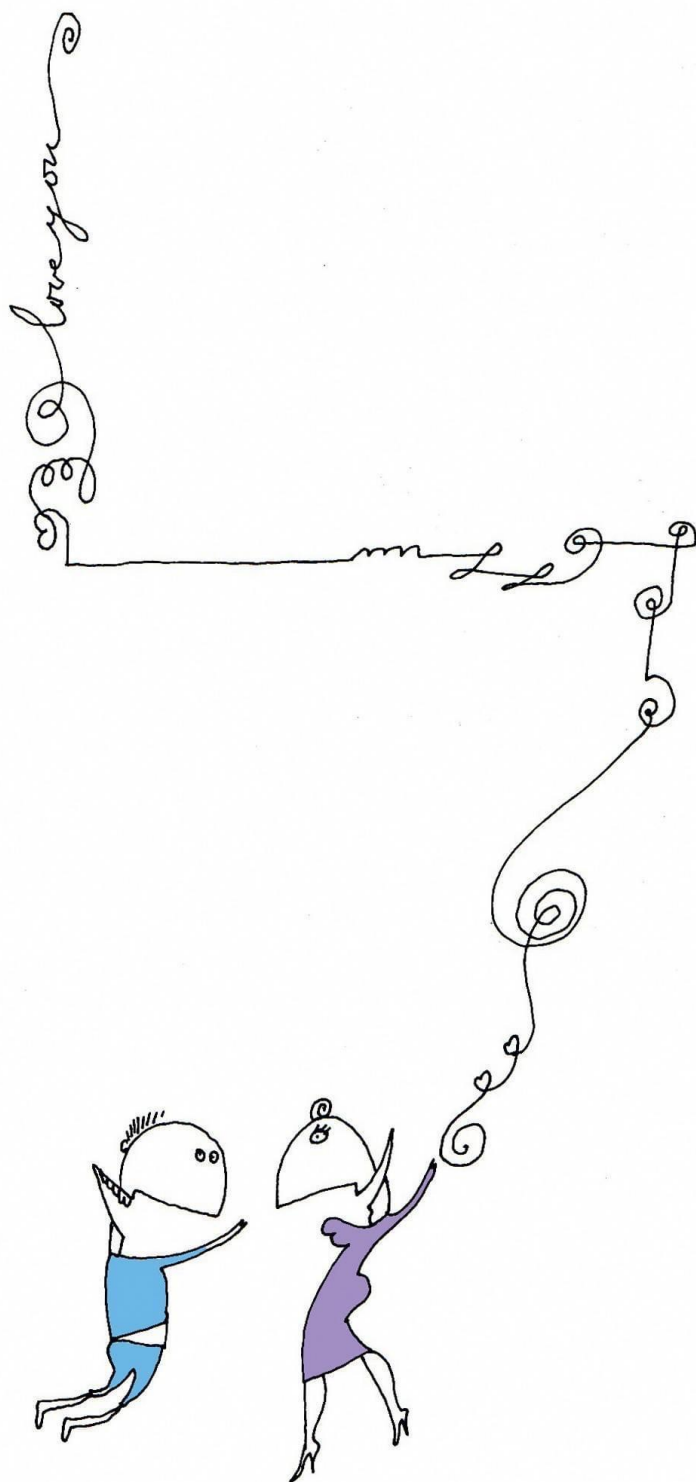
dr. Daniella Dad

Senin de amurg

Noți stelare vegheau lacrimile candeliei, atârnată de un cui ruginit, slăbit de povara anilor, dar viguros în spirit. O cămăruță săracăcioasă, dar primitoare, găzduia o laviță, acoperită cu o blană de oaie, un pat cu o saltea din paie și o măsuță rotundă cu trei picioare, mâncată de carii, unde tronau o oală din lut și un ceas ruginit, dar încă inimos, și două scăunele, fără spătar, care te obligau parcă să-ți păstrezi echilibrul. Pereții albi erau acoperiți cu scoarțe, un fel de covor cu urzeală din lână, țesut în război, rămas acum stingher într-un colț de pod. La răsărit, icoana Sfântului Gheorghe aducea în odaie o binecuvântată armonie. La ferestruica dinspre drum, străjuită de două tablouri cu fotografii din alte lumi, o mușcată roșie își desfăta petalele în umbrele pâlândeii lumini. Mirosul de busuioc înstăpânea locul. O văd aieva. Cu părul alb, împletit în spic și prins în coc, cu vesta brodată cu flori de nu-mă-uita și cămașă albă din in, se așeza pe un scăunel lângă soba din pământ și, cu ochii ațintiți la fotografia cu ramă îmbătrânită și tocită pe margini, fredona un fel de doină amestecată cu note de romanță și odă, rareori presărate cu eternele glăsuirii „prea devreme” și „rămâi!” Un bărbat înalt, îngrijit, în uniformă militară, îi arunca priviri acaparatoare din ochii-i pătrunzători. Deși fotografia era alb-negru, ochii păreau vii, albaștri sau verzi, acel viu care străpunge până și zidul. Frumusețea lui era dincolo de cuvânt! Mă apropiam timid de ea, îi mângâiam mâinile firave, bătucite de munca grea a câmpului, încercând să-i șterg lacrimile, ce-i curgeau râuri pe obraji îmbujorați.

- L-am iubit și-l iubesc ca pe un Sfânt! Știi tu ce înseamnă acest fel de iubire? Nu toți oamenii au norocul să iubească. Ei trăiesc doar iluzia iubirii! Sărmanii oameni!

Dar cum este iubirea ta? Pe sfinți îi iubești ca pe sufletele-îngeri pentru că sunt îndumnezeiți,

și, chiar dacă au cunoscut piedici, ei s-au mântuit prin solitudine, prin asceză, prin binele gândit și făcut pentru semenii etc., dar un om, care este supus greșelilor, ispitelor, păcatului,

trăiește în lume, cum să-l iubești ca pe un sfânt? Pot să simți o legătură foarte puternică...

- Legătura despre care vorbești este una conștientă, gândită, prelucrată, ruptă de cea reală, care este dependentă de suflul divin. Această legătură este un dat al nostru, iar oamenii o caută dinaintea născării și a căderii, crezând că o găsesc în celălalt.
- Păi... înseamnă că ne căutăm sufletul-pereche...
- Nu, este o cale greșită! Rătăcim bezmetici prin lume, aruncăm cu vorbe mieroase, ne împotmolim în false iubiri, ne hrănim cu amarul efemer al izbândirii, năzuim la nădejdea în Dumnezeu, dar nu ne putem desprinde de izbitorul drum al rațiunii, al deșertăciunii... Sufletul-pereche există în noi! Când ne regăsim în noi cărarea din miezul dumnezeiesc, singurul dătător de iubire, ne completăm, devenim suflet-pereche. Doar cel care-l cunoaște va putea să ofere iubire necondiționată celuiilalt. Dar dacă celălalt nu și-a descoperit și el acest miez și nu trăiește autentic această iubire, neputând-o oferi la rândul-i, nu poate întregi unitatea, nu se poate crea comuniunea, acea înrudire a tainei femeii cu taina bărbatului.
- Ca să pricep, sufletul-pereche îl găsim în noi, în contopirea cu iubirea îndumnezeită pentru ca, mai apoi, s-o putem viețui cu celălalt, și el complinit...
- Cele două suflete-pereche, din el și din ea, nelumite încă, nasc sufletul-îndoinit! Așa am cunoscut adevărata iubire, iar omului, care mi-a oferit această minune... complinire, cum îi spui tu, i-a fost hărăzită o viață scurtă, dar înălțătoare... Această iubire poartă haina tainică a veșniciei și se arată doar sufletelor alese, străluciri ale îngerilor veghetori, care nu pângăresc alte suflete și care respiră deodată cu frunza, renasc deodată cu mugurii, înfloresc deodată cu florile, zâmbesc deodată cu norii, iubesc vântul, furtunile, au puterea de a șuiera lumea, de a o preface, de a preschimba urâtul, răul...
- Lumina din odaie se împuținase și se retrăsese dedesubtul icoanei. O dâră gălbuie

urca spre coama calului și spre chipul Sfântului. Inima ceasornicului concerta trilarile vesele, ce cuceriseră deja văzduhul, vrând parcă să se știe limpede că el este stăpânul. Razele jucăușe, ca la un semn, își aruncau limbile printre spărturile cerului și țâșneau în faptul zilei, inundând totul cu vioiciunea neîntinatului.

- Hai! Să ieșim la soare și să ne bucurăm de bucuria zilei! Privește câtă iubire-i în jur! Lasă-ți sufletul liber! Mentea și trupul netezesc drumul, dar sufletul dă rost ființei și rânduială vieții! Uite... cum praful tresaltă de fericirea tălpilor, cum buruienile sărută reavănul pământ!
- Cei 96 de ani respirau cu adevărat sensul vieții! Un umblet albastru se îmbăia în tăcerile zborului nins, aventurier în țara niciundelui, dar păstrat în sipetul marilor speranțe, acolo unde întunericul nu poate mistui lumina și amintirile nu pot lovi neastâmpărul sălbatic al șoaptelor, înflorite din logodirea insomniei cu frumusețea suspinului divin. Ce mirabile semințe au fost sădite în pântecul infinitului și împrăștiate în freamătul temporalității sinelui? Și toate încercările neostoite ale omului de a-și potoli setea ancestrală de cunoaștere, de împlinire unde se duc... când se duc? Muțenia mea se contopise cu mirarea și înminunarea. O roză a vânturilor adunase în fremătatu-mi gând tot sublimul momentului. Clipa clipei izvora dintr-o emoție de-abia născută, necunoscută până atunci, trezită din vraja netimpului. Cu dor de puf de păpădie, de șuier de vis și de spumă de val, sufletu-mi renaște în splendoarea secunde, suspendată în reverberațiile iubirii.

George Schimmerling

Omul căruia îi plăcea nespun virgula

Omul căruia îi plăcea nespun virgula își luă haina din cuier. Cuierul său avea formă de virgulă. De fapt, toate în casa lui aveau formă de virgulă.

Omul căruia îi plăcea virgula se numea Virgil. De mic copil avusese o teamă pe care nu și-o putuse explica. Așa cum unii se tem de întuneric, de trăsnet ori de păianjeni, Virgil, se temuse de cacofonii. Asta până ce, din pură întâmplare, la una din ședințele alea cu nume ca scoase din cărți. Cum să-ți gestionezi fricile - a descoperit virgula. De atunci nu pleca niciodată de acasă fără un set de virgule, proaspete, pe care le abuza până se toceau. De fiecare dată când avea impresia că e pe punctul să calce într-o cacofonie scotea preventiv virgula din teacă. Atunci rostea fraze lungi și complicate cum că virgulă guvernul ar trebui să hotărască virgulă care e mai potrivit ca virgulă consilier, căci țara tocmai intrase într-o epocă virgulă complexă. Virgil era de meserie analist însă niciodată judecățile nu-i ieșeau exacte. Întotdeauna îi dădea cu virgulă.

Omul care îl iubea foarte tare pe Deci se numea Decebal. Trasul de concluzii face economie de gândire, ajunsese mai demult la concluzia asta. Când începi o frază cu Deci, nu mai trebuie să-ți bați capul cu argumentele. Publicul va crede că tu ai rumegat deja premisele și ai trecut deja pe partea cealaltă, la deznodământ. Când la câte o ședință era întrebat care e părerea lui începea întotdeauna răspunsul cu Deci, chiar dacă nu avea nici o părere. Cuvântul ăsta magic îi oferea o anumită superioritate, era ca o scăriță care îl cocoța undeva peste adunare. Deci bună dimineața domnilor - spunea și nimeni nu se mai îndoia că e chiar dimineață pentru că Decebal tocmai trăsese concluzia care se

impunea. Nici lui nu-i ieșeau judecăți întregi. Mereu îi dădea cu zecimale.

,

Pe omul căruia îi plăceau diminutivale îl chema Dimi. Se îndrăgostise de ele încă din

copilărie de când citise Punguța cu doi bănuți-de Ion Crenguță. Un diminutiv e ca o lingură de pantofi. Face cuvântul mai alunecos. Una e să convingi pe cineva să-ți plătească atunci când îi pomenești de bani dar când îi zici de bănuți parcă îl îmblânzești. Dimi era referent contabil și lucra într-un birou minuscul căci lui Dimi îi plăcea micimea .

Pe individul căruia îi plăceau englezismele îl chema Howard. Pronunța moale și un pic afectat așa că d-ul de la sfârșit nici nu se mai auzea. Visa să-și cumpere un apartament cât mai cozy împreună cu prietena căreia îi spunea baby . El era singurul căruia îi ieșeau întotdeauna socotelile căci socotea în dolari .

Am uitat să vă spun că omul care iubea nespus virgula, omul care îl iubea nespus pe deci, cel care iubea diminutivele și individul care iubea englezismele lucrau toți patru la o corporație . Și la ei la firmă s-a organizat o petrecere de revelion cu angajații fruntași în întrecerea capitalistă . Happy New Year – a spus Howard de cum a ajuns la party . Deci- La Mulți Ani – a completat Decebal. Fie ca virgulă Anul Nou să ne aducă virgulă belșug în case - a spus Virgil. Și atunci Dimi l-a întrebat de ce vorbește mereu cu virgulă. Iar Virgil a spus că e o meteahnă veche, de care nu se poate dezbara. Știu pentru asta o pastiluță – a spus Dimi, diminutivistul. O pastiluță de comă- a completat Howard.

Nu de comă românească ci din aia originală englezească. Deci cum există pastilute de constipație, de hemoroizi, de diaree sunt și pastilute de virgulă – a concluzionat Decebal. Virgil a înghițit pastila și pe loc a simțit o scârbă inexplicabilă la orice care se asemana cu o virgulă .

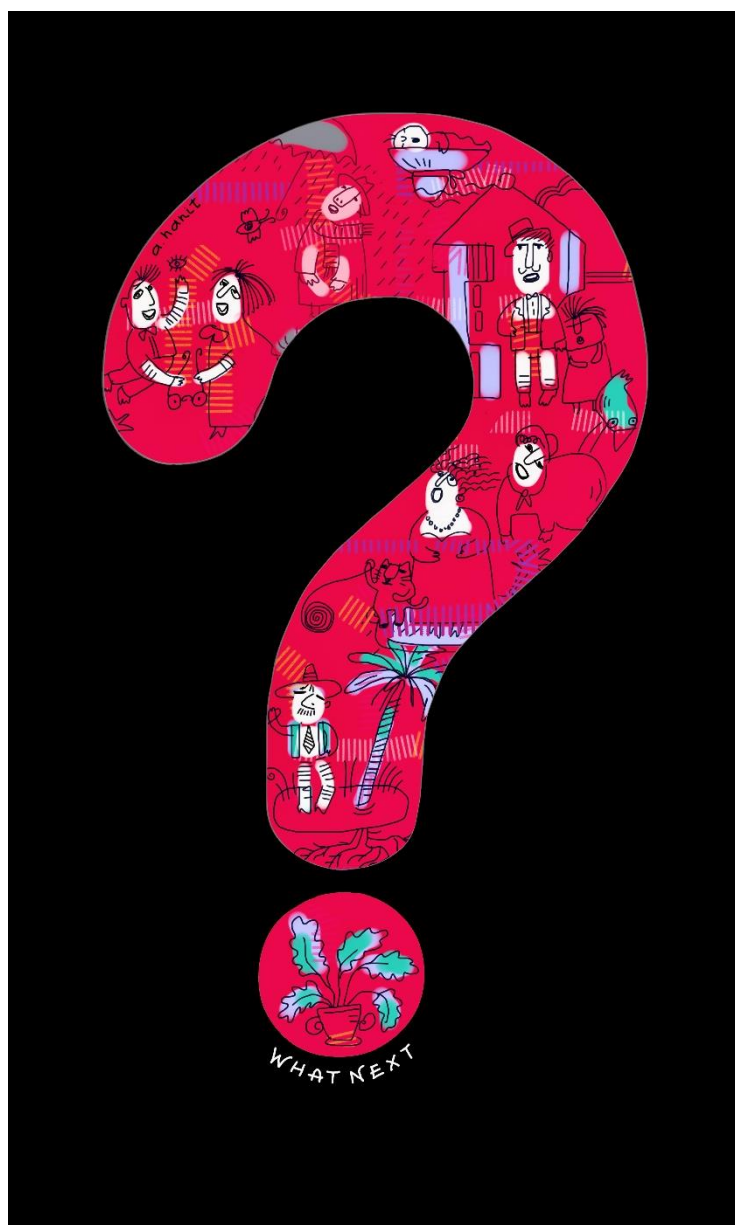
Tocmai atunci a venit chelnerița căreia nu-i plăcea nimic in mod special și i-a întrebat ce ar dori să servească. O sarmăluță cu pâinică – a zis Dimi. Un steak well done - a comandat Howard. Deci o friptură- a adăugat Decebal. Doar Virgil, omul căruia nu-i mai plăcea deloc virgula și-a rotit privirea prin meniu dar nu a găsit nimic care să-i fie pe plac. Așa că a cerut doar o pălincă caldă .

1
Indirect, ca la snooker
Bila albă lovește în bilele colorate
Alege-ți o culoare să vedem
Unde s-ar potrivi pe data de 17 ianuarie...
Don' Gabriel,
Pentru ziua ta de pe 17 Ianuarie
De pe acum, un semn bun
Și încă unu, și încă unu
Până la epuizare
Iată, primul semn bun
Un Album muzical
În Original
Tocmai i-am scris Autorului
Fane Doskolane
Super album Darul tău de azi
Măine-i găsesc loc pe Raftul lui Picasso
Unde am Zarul Magic și Darurile Bucuriei
Portul Fericirii este vecin cu
Pescăria din Mamaia și Stradela Vântului...

2
Frumoasă fereastră-ai deschis tu, Barosane
Chiar ieri mă conversam cu mașina memoriei
mele
De aducere-n valurile Tympului de la Pescărie
Vaporul, Corapina și Arlequina cu umbrelă și
pălărie
Cu parfumul ei de Șeherezadă
Cu ochii ei, unul de foc și altul de apă
Cu care, toate gândurile poate să le vadă
Și nu doar atât
Ea vede trecutul, prezentul și viitorul
Așa este ea hărăzită
Să fie iubită și fericită...
Chiar azi a scos o carte de pe mână
Uită-te și tu ce capitol viu
Și încă mai crește
Nu se sfârșește...

3
Nu vreau să stric argumentul
Cu Absentul din care mă trag
Ca un nor călător
Pe un cer senin
Marin, alpin și submarin
În paranteză fie spun
Arborele sângelei crește din tată-n fiu
Stejarul acesta a fost cândva o ghindă
Nucul acela a fost și el o nucă...
Ne auzim cu drag
De aici, de pe prag
Jumătățile de Infinit
Se întind în clipa lungă
Pe scara arcadelor pontice
Fumătorul de pipă
Face un rotocol de fum...

În lumina soarelui

David Ignatow

Țin o pereche de foarfeci deasupra capului și deschid și închid lamele pentru a tăia aerul direct de la sursă. Cobor foarfecele pe pământ și-i lovesc suprafața pentru a o pedepsi pentru greșelile sale, cum ar fi iarba, copacii, florile și fructele. Întorc foarfecele cu vârful spre mine și ameninț cu lamele de oțel larg deschise nasul meu, ochii, gura, urechile. Trebuie să fiu supărat și pe mine însumi care trăiesc din pământ și din aer. De ce există durere și suferință? Foarfecă, taie-le, desparte-le de mine. Foarfecă, al cărui oțel fin strălucește în lumina soarelui ca un zâmbet cât se poate de vesel, de ce nu sunt eu, în schimb, ca tine, de vreme ce trebuie să produc durere? Nu vreau să o simt la alții. Nu vreau să o simt în mine. Nu vreau să fiu om, tăind iarba și carnea în lumina soarelui.

Traducere: AG

ALTE COLAJE

Paul Aretzu - Muntele Viu (note de drum)

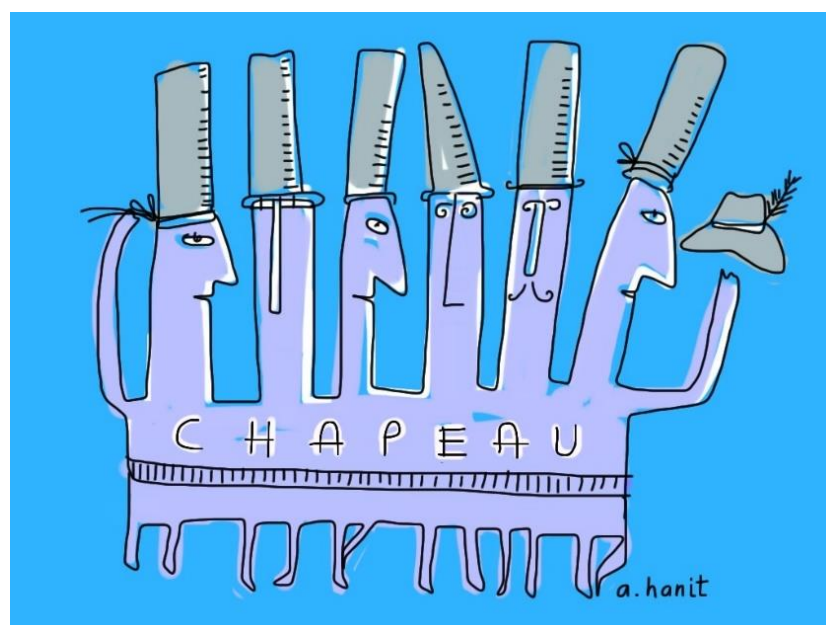
”Era o mașină foarte complicată. la început toți am crezut că este un aparat nou de fotografiat sau o lampă magică folosită la nașterile premature. o rază de-a ei chiar mângâia morții. pe când lumea nu începuse. contemplându-se pe sine. universul era în atelier. încă nu începuse. aspirantul s-a retras, prefăcându-se că citește geometrie. atunci raza, singura rază din lumea inexistentă, țâșnind, s-a arcurit peste puiul de înger pe care îl țineam în palmă. Aceasta este toată minunăția.”

”de data aceasta: războiul de țesut litere. stam înșirați: unii cu brațele desfăcute, alții cu gâtul aplecat, unii în genunchi, alții încovrigați, alții cu picioarele depărtate, alții frânți de la mijloc,

alții suciți, alții căzuți prin munți, alții adormiți în văzduh. croitorul neștiut ne cosea unii de alții. ca într-o cămașă de forță. o carte ieșea la iveală. pentru cititorii ambliopi. astfel: alfa, un om care se naște. omega, un om care înviază.”

AG – comentarii din balcon

...și de îndată acești cititori se încolonau în patru labe, scurmând pământul reavăn, acum presărat de fetițe de cor îmbrăcate în imaculat, invitând omul abstract să urce în căruțe de fier cu roți de fier și harnașamente de lumină verde care prevesteau un exod iminent spre curtea Papei. Apoi urmau saltimbancii, ghicitorii în talpă, prizonierii vizigoți care rodeau cu dinții orice gratie de fier sau lipsa ei, tot aia era, căci evadau noaptea ca să revină dimineața la numărătoare vizirului și la supa caldă din găină defunctă. Cărțile alfa se aliniau ultimile dând cu tifla omegelor, și din cauza acestui conflict rasial primeam toți pe spate bice bine țintite, ocări, urina acidă a femeilor gravide și blestemele birjarului, copleșit de medalii colorate, care înjura în 14-13 limbi că să pricepem că se făcu târziu și muntele dispărea în zarea lui monotonă,... nepricopsiți, analfabeți... striga bătând caii cu sete...

Paul Aretzu - Psalmul 59

Plecasem pe un drum spre cel mai vechi oraș din lume, însoțit de tovarăși. Unul avea hărți pe piei de vițel, altul ducea în raniță hârtie de China, hârtie de mătase, hârtie imperială de Japonia, hârtie de șamoa, hârtie de Olanda, hârtie de ofset, hârtie satinată, hârtie Whatman, altul avea buzunarele doldora cu stilouri, cu penițe, cu pene de scris ascuțite și despicate la vârf, altul ducea călimări și corni de cingătoare plini cu cerneluri preparate din funingine sau din cinabru, din gogoși de ristic, din săruri de fier și din miniu de plumb, altul transporta probare de cerneală, probare de litere cu modele, semne și ornamente și probare de titluri, altul avea nisiparnițe, alții mergeau pentru credință făcând parte din ceată. Omuleni făcuți din carne și din sânge, din pâine și din vin, eram poeți de psalmi, căutători de divin. (Via MARIA Sava)

AG - Lamentul 59

Eram făcuți din fire din nisip ciugulite din gamele, eram puștani cu degete subțiri care butonam de zor în fața ecranelor militare vag luminate, pe când alții zăceau în tranșeele de război cu mucuri de țigară culese cu grijă de la cadavrele care nu se împotriveau, eliberați prin decizia colonelului obligat față de familia îndoliată, care depunea săruturi și eulogii verbale pe marmura ofilită de la capătul aleii cu citrice. Nici vorbă de scrisori de adio, de discursuri războinice cu spume la gură, transmise prin megafoanul din tablă oropsită, ce vedere fascinantă a unei culturi în devenire, a speranței radicale care va ridica temple noi, tipografii, edituri celebre, mari poeți morți de poezie timpurie, dar bătrâni la suflet, și mai ales femei indispensabile nostalgiei din toate gările lumii, fluturând steaguri și bezele, pe când soldații pleacă la războiul cultural cu penițe bine ascuțite în ranițele lor...

Zbor de corb

AG

Mai întâi am văzut cioara,
umărul meu se apleca spre noroi
încercând să-i prind umbra
apoi văzui colivia
din oase fragile,
ianuarie 23
sau chiar mai înainte
copiii o trăgeau pedepsită

cu o funie prin aerul rece
prin griul iernii crispat și neatent
la zbaterile mele
la slăbiciunea mea de poet fără cuvinte
lângă o linie de tren ruginită
inundat de zăpada topită,
de mirosul unui război neterminat
și de ce toate astea?

cioara zburase de mult
peste linia de demarcare
dintre pace și noapte...

Ca doua balene

Noi bătrânii, suntem ca două balene
cu pești înotând în gurile deschise
prin lanul de alge nepăsătoare

Ascultă parfumul scoicilor
ca portocale în derivă
spre pământul care cândva era a lor

Doi copii inhalează gaz ilariant
vaporii urcă până în camera de dormit;
orașul aruncă lumini pe tavan,
și poate că undeva pândesc polițiști,
poate sirene,
iar aerul e plin de zgură,

dar noaptea noastră,
noaptea noastră e submarină.

și distanța dintre noi
la fel de imensă

Ilarie Voronca- Ceva luminos

Ceva luminos, dulce, vreau să vă anunț,
Vouă tuturor, oamenilor de azi și de mâine,
De-aceea am mai luat o dată instrumentele
poetului,
Căci revine poetului menirea să rostească
dreptatea de mâine.

Vine un timp nou. Iată ceea ce
Doar câțiva au presimțit. S-ar fi zis un vâl
Care ar apărea departe deasupra oceanului. O
corabie
Încărcată cu tot ceea ce le lipsea oamenilor:
pâine, și o mare bunătate, o mare iubire.

Această bucurie a inimii de a bate nu pentru ea,
Ci pentru corp și spirit în întregime. Această
bucurie

A poetului de a scrie nu pentru el, ci pentru o
mulțime generoasă,

Această bucurie a omului de a-și regăsi
semenii.

Iată deci ceea ce vreau să vă anunț.

Cerul, primăvara, vacanțele de care se vorbea în
vechile

Poeme, vor fi pentru toți, de acum înainte. Și
frumusețea,

Speranța, redată oamenilor precum vederea
orbilor.

(traducere de Sașa Pană)

Via Maria Sava

Tracy. Tracy Chapman

Elsa Dorval Tofan

tu te pricepi la interpretări,
spune-mi,
ce o fi însemând oare, să simți,

pe o singură parte a corpului!!!

o vibrație ca o frică,
partea cu ochiul de veghe,
partea atonică, cu dureri,

aceeași parte în care creierul posterior,

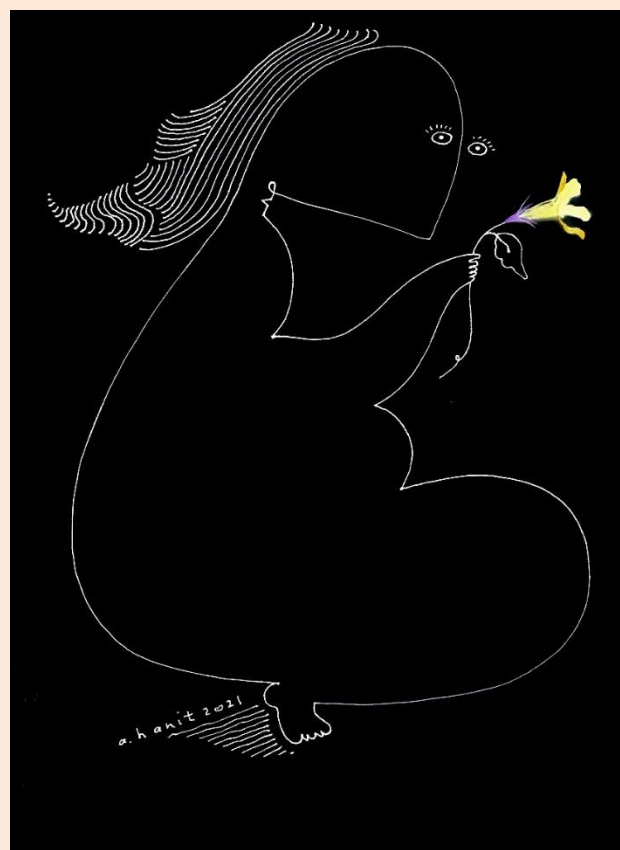
paznicul,
pândește și
păzește...

pe cealaltă parte Broca și Wernicke își etalează fasciculele din care vor ieși articulate cuvinte și semnificații, suverane peste firea sălbatică, peste corpul corupt, peste organica ființă efemeră, strigăt care vine din adânc și trece peste oase, magică afecțiune, cunoscută sub numele de dragoste, nu?!

(te previn, ar putea sfârși pe partea cealaltă a corpului ca afecțiune)

la aceste corespondențe anatomice

mă gândesc
când
mă uit la tine
când
te joci cu focul,
tinitus
insuportabil
contractie
involuntară,
insuportabilă.
ciudată, distinctă manifestare,
bietul corp strivit
sub propria anarhie are nevoie
de purificare,
împloară să fie ajutat să exprime,
dar nu reușește
decât o linie imaginară trasată cu
o mână nepăsătoare,
cea ce astăzi pare un sindrom,
inevitabil, mâine
va fi cronicizat.
spune-mi, totuși, îți place Tracy Chapman?

A SAGA PRODUCTION

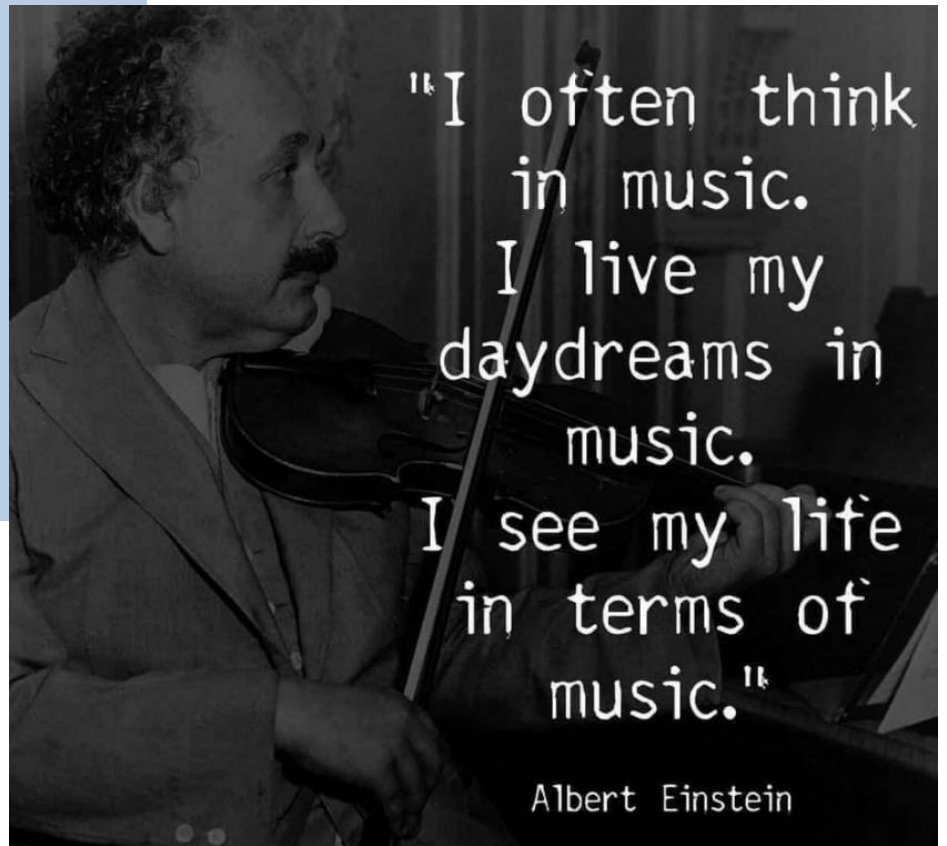
Pentru Ianuarie 2022

Cu multumire participantilor

Editor: AG

Desene: Anath Hanit

ISRAEL

"I often think
in music.
I live my
daydreams in
music.
I see my life
in terms of
music."

Albert Einstein

Who is ANATH HANIT?

I am a graduate of the Graphic Design Department of the Bezalel Academy of Art in Jerusalem.

I completed my painting studies in Tel Aviv and Paris, studied etching and silkscreen and participated for several years at the workshop of the Tel Aviv Artists house.

As a multidisciplinary artist I work in several fields, drawing, graphic design, illustration and photography.

I am a member of the Israeli Painters & Sculptors Association and the Israel Association of Illustrators.

I had several one-woman shows and I participate constantly in group exhibitions as well.

Among others I designed and illustrated books for children, logos, posters, CD covers and was a prize winner in a UNICEF illustration contest held in Jerusalem.

Some years ago I developed a collection of illustrated items like clocks, placemats, bookmarks and published a black & white card collection for adults. I also created a collection named SMILELINE for Artalic, which includes greeting cards (Christmas, Judaica, Gourmet), wrapping papers and other stationaries.

One of my latest projects was the design & illustrations of a calendar for "Pachachaca" – a

dutch charity organization based in Peru, who help children in need.

I also started to cooperate with a Chinese illustrators agency from Beijing, just achieved my first project for them.

In 2010-2011, I designed and illustrated two books for children, written by Datia Ben Dor, the leading israeli writer for children.

I am very concerned about the environment and created some illustrations for Greenpeace Israel as well.

My SKETCHBOOKS are most important in my creative work, all the ideas and sketches start there, thousands of little drawings that I treasure most! I have always one of them with me, so I can put down new ideas when walking on sea shore, in a coffee shop or a park. This is the first stage of all my creative work.

And to conclude this brief biography I will sign it with my

KEEP SMILING,

adopted as my personal symbol.

<http://anathanit.carbonmade.com/>

